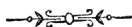
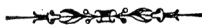

SECCION AMENA.

NASKERAK.

Lengo egun batian
 Juan eta Andres,
 inguraturik beren
 ume eta andrez,
 asi ziran izketan
 bullan eta oska,
 bazirudiñ norbait jan
 nai zutela ozka.

Andre eta umiak
 gero echera juan
 ta bakarrik gelditu
 ziran Andres ta Juan.

Biyak mintzatzen ziran
 ainbesteko suban
 jende ark nunbait chit miñ
 izan biar zuban.

Andresek onla ziyon:
 —adi ezazu, Juan:
 lengo oitura onak
 nora zaizkigu juan?
 —Lengo oitura onak
 nora juan diran?
 baziñaki bada zer
 su ematen diran....

—«Zu» ematen dizula?

—«Su» esan dizut, «su»;
izer euskaldun andaluz
zerade berriz «zu»!

—Ni ori esan arren
euskaldun bikaña,
lur au maite detana
agiyan bik aña.
¡Nola esan nik zenbat
maite detan bera!
ikusten deranian
dijuala beera,
negarrez urtutzen da
nere biyotz beraa.

Gure ontasun danak
dizkigute ostu,
gero sutan gaudela
¿nola ordia oztu?

Guri bildu zaizkigu
urtiak gañera
ta semiak soldaru
eraman gañera.
Eziñ gusto emanaz
ainbeste erori
guk ¿zer egingo degu?
¡lurpera erori!

Nere emaztiari
begira negon atzo
gaztia dalarikan
biurtu zait atso.

Chardiña zarra jan ta
gañetikan ura
¿nola onduko zayo
kolore char ura?

Ezurretan barrena
sartu zayo otza
gau guztiyan badegu
eztularen otsa.

Seme bat du ta bera
soldaruskan sartu
bat denbora baño len
ñola ez bada zartu!

Oraindik gaztia da
urtez eta illez,
buru dana betia
biar zuben illez,
ortzak ere jua zaizka
indar danak illez.

Aren kolore onak
zeduzkanak igez
egiñ diote noski
sekulako iges.

Len pozez mendiraño
oi zana atera
gaur ozta azaltzen da
echeko atera.

Beldur nintzan gaiz ura
geiegi eltzia,
ta salda onarekin
jartzekotz eltzia,
biarrezkua nuben
zerbaiti eltzia.

Ill nituben lau olo
ollarra ta atia
bañan nere andriak
eziñ pasa atia.

Beyak ere esnerik
etzedukan iya
zergatik jaten zuben
zingirako iya.

Onelakoše lanak
etorririk guri
iya igartu gera
len geundenak guri.

—Zure koitak isillik
dizkitzut aditu,

esan dezu nekian
zerala aritu,
lengo ontasun danak
ala-ereaitu,
sinista zazu ez naiz
batere arritu.

Ni gauz oyen gañian
izketan astian
ari neike iñildu
gabe bi astian.

Nik guztiyak esango
banizkitzu zuri,
izubak ipiñiko
zinduzke aiñ zuri,
non egingo zenduken
zuk, ezikan eze,
ikararen indarrez
balantz edo ese,
ta lurrera erori
igar eta eze.

Nik ere banituben
lau bei ta bi ari,
gañera berdumenak
zenbat libra ari,
nere andria beti
ardatzian ari,
semiari esanaz
«mutill, saya ari»
danak eman giñuzkan
zure etsai ari.

Nik ere banituben
ala ta botia,
diana darukat aiñ
urruti botia,
gomak ez luke egiñgo
aiñ luze botia.

Oraiñ etorri zaigu
bizi-modu zalla

galdu gendubelako
len gendukan salla.

Lo egiteko daukat
oirik ez ta aska,
alperrik da nai arren
memoriya aska,
ill arte bizi biar
burubari azka.—

Izugarrizkua zan
gizon ayen miñtza,
argatikan ziraden
era ortan mintza,
aserrez gorriturik
aurpegiko mintza.

Ayek esango zuten
geyagore anbat
bañan ezin zeikian
beti egon an bat.

Argatik ez nioten
geiago aditu,
ta neronek somatzen
ez det nai aritu.

PEDRO M. OTAÑO-K.

Donostian, Illbeltzaren 21-ean, 1892-garren urtean.

